U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **O. G.,** zastoupen JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2018, č. j. 61 Az 23/2017 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017, č. j. OAM-1031/ZA-ZA11-HA08-2016, zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 7. 2. 2018, č. j. 61 Az 23/2017 - 30.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Namítl, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal s obsahem žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel poukázal na to, že je ručitelem úvěru svých příbuzných a má obavy z hrozícího vykonstruovaného trestního stíhání vedeného ohledně tohoto úvěru. Správní orgán neopatřil v podstatě žádné podklady k dodržování základních práv

v Mongolsku. Stěžovatel nadto v České republice žije ve společné domácnosti s manželkou a nezletilým dítětem, kteří mají na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, v důsledku čehož měla být stěžovateli udělena doplňková ochrana. Na všechny zmíněné okolnosti stěžovatel poukázal již v žalobě, avšak krajský soud se s nimi adekvátně nevypořádal.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že své rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné, a odkázal na své vyjádření k žalobě.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Stěžovatel předně namítl, že krajský soud nedostatečně vypořádal námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Otázkou zjišťování skutkového stavu se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, či ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63. Žalovaný se podle Nejvyššího správního soudu dostatečně vypořádal s obsahem stěžovatelovy žádosti a s jeho tvrzeními.

[9] Požadavky na podklady pro rozhodnutí žalovaného se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS; rozhodnutí žalovaného tyto požadavky splňuje, neboť jím užité podklady jsou (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.

[10] Ve druhé námitce stěžovatel poukázal na obavy z trestního stíhání spojeného se svým ručitelstvím. Nejvyšší správní soud se trestním stíháním jakožto azylově relevantním důvodem zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 - 46. Krajský soud i žalovaný se stěžovatelem uváděnými tvrzeními dostatečně zabývali a dospěli ke správnému závěru, že tyto okolnosti nenaplňují podmínky stanovené citovanou judikaturou, a to zejména s ohledem na skutečnost, že stěžovatel nedoložil, že by byl trestnímu stíhání vůbec vystaven, ani že by mu takové stíhání reálně hrozilo.

[11] K námitce, že by vycestování pro stěžovatele znamenalo zasažení do rodinných vazeb Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že kromě výjimečných případů nejsou rodinné vazby cizince v České republice důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57). K rodinnému životu žadatelů o mezinárodní ochranu a dopadu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19). Citované ustanovení Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Pokud tedy stěžovatel hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přitom byla právě stěžovatelova snaha o legalizaci pobytu v reakci na pozbytí platnosti povolení k pobytu, tato snaha však nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94).

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu